

"KÜÇÜK ELLER

GÜÇLÜ KALEMLER"

KARABAĞLAR YUNUS

EMRE ORTAOKULU

geleceğin yazarları

İÇİNDEKİLER

ALACA VE MATMAZEL	3
BİZLER ONLAR GİBİYİZ	5
ÇOCUK OLMAK	7
DİŞ FIRÇASI İLE DİŞ MACUNU	8
BİR SEVGİDİR BENDEKİ	10
DÜRÜSTLÜK.....	11
GİZEMLİ MAĞARA.....	13
GÖRÜNMEZ DOSTLAR.....	21
GÜNLÜK.....	25
İLKBAHARIN CIVILTISI	27
KÜRESEL ISINMA NEDİR?.....	28
MİHRİBAN.....	34
SEVGİN.....	37
SOLUCAN	39
YAPRAK DÖKÜMÜ.....	41
YENİ BİR HAYAT	42
ZAMAN YOLCULUĞU	47
SEVGİYİ OLUŞTURAN UFAK TEFEK ŞEYLER	49
DÜRÜSTLÜK.....	74

ALACA VE MATMAZEL

Küçük bir ormanda iki arkadaş sincap varmış. Bu sincapların birisinin adı Alaca diğzerinin adı ise Matmazel'miş. Alaca, Matmazel'in doğum gününe kadar her gün fıstık toplayıp fıstıkları ona doğum günü hediyesi olarak vermeyi planlıyormuş. Fakat Matmazel, fıstıkları kendisi toplamak yerine en yakın arkadaşı olan Alaca'nın evine gidip onun fıstıklarını gizli gizli alıyormuş. Bir gün Alaca yine Matmazel'e fıstık toplamak için evinden uzaklaştığında, Matmazel Alaca'nın evine gidip Alaca'nın fıstıklarının bir kısmını almış. Eve giderken Alaca'nın başka bir arkadaşından kendisi için planladığı doğum günü sürprizini duymuş ve mahcup olup çok üzölmüş. Aradan birkaç gün geçtikten sonra Matmazel hatasını anlayıp Alaca'nın evine gitmiş. Yaptığı bu kötü durumu anlatmış ve Matmazel'den özür dilemiş. Alaca da Matmazel hatasını anladığı ve özür dilediğı için, onu bu seferlik affetmiş. Bir daha fıstığa ihtiyacı olduğunda gelip kibarca isteyebileceğini ve Matmazel'in de onunla fıstık toplamaya isterse gelebileceğini söylemiş. Alaca o günün

akşamı Matmazel'i yemeğe çağırmış ve ikisi de afiyetle fıstık ziyafeti çekmişler.

Nisanur Doğan
Yunus Emre Ortaokulu 6/E

BİZLER ONLAR GİBİYİZ

Aslında biz insanlar yeni şeyler öğrenen köpek gibiyiz. Köpekler ne zaman dışarı çıksa, etraflarını gözlemleyerek yeni bilgiler yeni şeyler öğrenirler. Biz insanlar da dışarı çıktığımızda elimizdeki Google, YouTube sayesinde yeni şeyler öğrenir keşfederiz. Aynı zamanda köpekler nasıl koklayarak iz sürüyorsa, biz insanlar da elimize geçen fırsatların izini sürüyoruz. Ama bu dediklerim sadece dışarı çıkan köpekler için geçerli. Bir yandan sadece kulübesinde bekleyen köpekler de var. Sadece ihtiyaçlarını giderip uyuyup sabah olunca her şey baştan yapanlardır. Dışarı çıktıklarında ise korkarlar. Neyden mi korkarlar? Ağaçtan, güneşten ve özellikle gerçek olan şeylerden korkarlar. Evet, biz insanlar da gerçeklerden korkarız ve bunu belli ederiz. Ama yeni şeyler öğrenen köpekler gerçekleri bildikleri için korkmazlar. Hatta güneşten bile korkmazlar. Çünkü güneşin kendisine zarar vermeyeceğini biliyordur. Aslında kulübesinden çıkmayan köpekler, onlar suçlu değillerdir. Sahiplerin onlara şefkat gösterme ona şans tanımasa, o köpek hayata küser ve hayata ümitsiz bakarlar. Hatta onlar da bizim gibi

depresyona girerler. İştahları kapanır. İnanın ki bir kere bile havlamazlar. İşte o sahipler, hayat gibidir. Hayat sana Şefkat göstermez, sana bir kerecik bile Şans tanımasa, biz de o köpekler gibi hayattan ümidimizi keser yani sahibe k seriz. Aslında o dışarı çıkamayan köpekler bir kez dışarı çıkıp, yeni Şeyler  ğrenmeyi deneyebilirler. Bu insanlar için de geçerli. Bir kez hayattan Şans istesen her Şey yoluna girecektir. Bunu bil! İşte biz insanların çoğu o dışarı çıkamayan köpekler gibiyiz. Hatta o köpekler hayattan Şans isterken, aramızdaki insanların birçoğu o köpek gibi hayattan Şans isteyeceklerine, kendilerini dipsiz bir kuyuya bırakıyorlar.

Harun Eminoğlu

Yunus Emre Ortaokulu 6 / E

ÇOCUK OLMAK

Herkes çocuk değildi
Kimi ekmeğini çöpten çıkaran bir seyyar,
Kimi yemeyip çöpe atan israfkâr,
Kimi oyun oynar eğlenir,
Kimi yorgunluktan uyuyuverir,
Kiminin sırtında çantası,
Kiminin çöp arabası,
Kiminin derdi, kırılan oyuncağı,
Kiminin yırtılan kazağı,
Kimi gülmekten ağlar,
Kimi haline,
Herkes çocuk değildi.

Mahmut Efetürk
Yunus Emre Ortaokulu 6 / G

DİŞ FIRÇASI İLE DİŞ MACUNU

Günlerden bir gün diş fırçası ile diş macunu konuşuyormuş. Diş fırçası şöyle demiş:

-Acaba insanlar dişlerini fırçalarken hangimizi daha çok kullanırlar?

Diş macunu şöyle demiş:

-Bence... Beni daha çok kullanırlar.

Diş fırçası da:

-Niyeymiş? Bence beni daha çok kullanırlar.

Aralarında bir kavga çıkmış. Banyodaki diğer eşyalar yanlarına gelmiş ve şöyle demişler:

-Hey, hey, hey! Niye kavga ediyorsunuz?

Diş macunu ile diş fırçası da şöyle cevap vermiş:

-Hangimizin daha çok kullanıldığını öğrenmeye çalışıyoruz.

Saç fırçası konuşmaya başlamış:

-Niye böyle bir kavga ediyorsunuz ki? Bence insanların dişlerini fırçalamak için önemlisiniz

Diş macunu ile diş fırçası aynı anda şöyle demiş:

- Ama...

Saç fırçası:

-Aması falan yok! Siz bir takımsınız. Takımlarda küslük olmaz.

Diş fırçası ile diş macununu barıştırmış. Sonsuza dek iyi anlaşmışlar.

Eylül Nisa Özcü
Yunus Emre Ortaokulu 6 / G

BİR SEVGİDİR BENDEKİ

Bir derttir sevmek,
Bir hasrettir sevmek,
Bir sevinçtir sevimlik,
Bir mutluluktur sevimlik.

Bedenlerde bir şarkıdır sevgi.
Bir var olan,
Bir yok olandır sevgi,
Karşı koyamamaktır sevgi.

Bazen sevgi;
Yıkar, döker, kalp kırar,
Mutsuz eder.

Bazen sevgi;
Âşık eder, sevdendir, sevindirir,
Mutlu eder.

Gerçek sevgi;
Hiç haber almasan da, ne yaptığını bilmesen de,
Adını hatırladığında ve ya duyduğunda, kalbin hızla
çarptığında,
Karnında kelebekler uçuştığı fark edip, bu insanı
seviyorum demektir.

Belinay Gülümser
Yunus Emre Ortaokulu 6 / F

DÜRÜSTLÜK

Günlerden bir gün köyde yaşayan iki arkadaş varmış. Bunların isimleri Ahmet ile Burak'mış. İki de aynı sınıfa gidiyorlarmış ve bunlar çok iyi arkadaşlarmış. Ahmet Burak'tan daha çalışkanmış. Bir gün öğretmenleri sınıfa zor bir ödev verip bu ödevi hafta sonu araştırıp yapmalarını istemiş. Hafta sonu olduğunda Ahmet dışarı dahi çıkmamış ve çok güzel bir ödev hazırlamış. Aksine Burak ise hiç eve girmemiş. Ödevine hiç bakmamış. Tüm gününü dışarıda oyun oynayarak geçirmiş. Pazartesi geldiğinde Ahmet ve Burak okula gitmişler. İlk ders bitip Türkçe dersine geçileceği zamanki tenefüste Ahmet ve arkadaşları dışarı çıkmış. Burak ise onlar dışarı çıktıktan sonra Ahmet'in ödevini alıp kendi çantasına koymuş. Zil çalıp içeri girdiklerinde, öğretmen ödevlerini çıkarmalarını istemiş. Herkes ödevini çıkarır Ahmet ise ödevini bulamaz. Öğretmene söyler. Öğretmen ise Ahmet'in zaten sorumluluk sahibi bir öğrenci olduğunu bildiğinden ödevini bulduğunda getirirsin demiş. Ders sırasında Ahmet'in silgisi yere düşer ve Burak'ın oraya gider. Ahmet kendi yazısını tanır ve Burak'ın sırasındaki

ödevin kendi ödevi olduğunu söyler. Burak bu durum karşısında utanır ve Ahmet'ten özür diler. Ahmet de “ Burak sen benim emeğimi aldın. Fakat sonrasında yalan söylemeyip dürüst davrandın, inkâr etmedin.” , der ve arkadaşını affeder. Burak ise bundan sonra hiçbir zaman yalan söylemez ve kimsenin emeğine el koymaz.

Şevval Közenk

Yunus Emre Ortaokulu 6 / G

GIZEMLİ MAĞARA

Sabah erken kalkıp okula gitmek için hazırlığımı yapıyordum. Arkadaşım Alex ile okul kampına katıldık. Geziye gitmek için bugün saat 10'da buluşacaktık. Sabah kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Üstümü giyip aşağıya kahvaltıya indim. Kahvaltıdan sonra bir sepeti annemin hazırladığı sandviçi koydum. Saat 09.55 olmuştu. Anneme haber verip evden çıktım. Ben evden çıktıktan sonra Alex de gelmişti zaten. Alex'e: "Tam zamanında geldin. Ben de daha yeni çıktım.",dedim. Alex :“İyi bari geç kalmamışım.” ,dedi. O sırada da servis gelmişti. Ben ve Alex servise bindik ve servis bomboş idi. Ben de bu fırsatı kaçırmıyım? Alex'in yanına oturdum. On dakika içinde servis dolmuştu. Servis kalktı. Ben kampa gidene kadar uyuyakalmıştım. Kampa geldiğimizde Alex beni kaldırdı. Kampa geldiğimizde ilk işimiz çadır kurmak oldu. Çadırlarımız artık hazır. Hava git gide soğuyordu. Selin hoca bize “ Herkes ikişerli gruplara ayrılın. Odun toplamaya gideceğiz.” ,dedi. Alex ile ikimiz odun toplamaya gittik. Bir de ne görelim? Karşımızda bir mağara vardı. Mağara içine doğru ilerledik. Bir anda ışık

açıldı. Ben ve Alex biraz korkmuştuk. Karşımıza bir kapı çıktı. Kapıyı tam açacaktık ve Selin hoca bizi çağırdı. Bizim de yapacak bir şeyimiz olmadığı için, Selin hocanın yanına giderken mağaradan garip garip sesler geliyordu. Alex ile ben koşarak Selin hocanın yanına, yani çadırımıza gittik. Geldiğimizde arkadaşlarımız çadırlarının yanına oturup ateşlerini yakmışlardı. Hava kararmaya başladı. Alex ile ben de ateşimizi yakıp karşısına oturduk. Akşam olunca herkes çadırına yatmıştı. Ben de çadırıma girdim. Ama uyuyamadım. Gece boyu o mağarada olan şeyleri düşündüm. Sabah olunca eşyalarımı topladım ve arkadaşlarımı bekledim. Selin hoca da arkadaşlarım da eşyalarını toplamıştı. Selin hoca bize yardım etti. Çadırımızı topladık. Selin hocayla birlikte ormanda biraz gezindikten sonra, servise bindik. Eve gidene kadar o kapının arkasında olanları düşündüm. Eve geldiğimizde odama gittim. Gezide çok yorulmuştum. Yatağıma yattım. O mağarada olanları çok düşündüm. Sabah kalktım, üstümü giydim, kahvaltımı yaptım sonra Alex'i aradım: -Alex bizim evin önüne gel. Sabahtan beri mağarada olanları çok merak ettim. Ben annemden izin aldım. Sen de izin al.

Alex:

-Tamam, ben de geliyorum.

Buluştuk ve mağaraya gitmek için yola koyulduk. Mağaraya gidene kadar olanları düşündük. Mağaraya geldim. Mağarada ilerledik. Şimdiye kadar ışık yanmamıştı. Tam kapının önüne geldik ve bir anda ışık yandı. Alex ile çok korkmuştuk. Az daha ödümüz patlayacaktı. Mağaradan insan sesi geliyordu. Sesler git gide yaklaşıyordu. Bize doğru gelen bir-iki gölge gördük. Korkmaya başladık. Gölgeler git gide yaklaşıyordu. Yapacak bir şeyimiz kalmadı ve bir taşın arkasına saklandık. Karşımıza iki tane adam çıktı. Şifreli kapının önüne geldiler. Kapının şifresini girdiler ve kapı açıldı. İçeri girdiler. Kapıyı kapattılar. Alex ve ben şifreyi görmedik. Kapıyı açmaya çalıştık ama açamadık. Bir yarım saat açmak için uğraştık ama kapı açılmıyordu. Çünkü şifre gerekiyordu, o yüzden açamadık. Adamların sesi kapının arkasından geliyordu. Bir taşın arkasına yine saklandık. Adamlar kapıyı açtılar ve içeriden çıktılar. Mağaranın çıkışına doğru ilerlediler. Biz hala şifreyi bulamamıştık. Ben:

-Alex bence bu adamlar her gün gelip içeriye giriyorlar. Bence gezi günü ışık yandı geldiler ve bugün de ışık yandı ve yine geldiler. Bence mağaraya yarın gelelim ışığın yanında taşın arkasına saklanalım. Bu sefer şifreyi görürüz. Alex: “ Tamam iyi fikir.” ,dedi Ben: “ Bir de yarın deneyelim.’ dedim. Alex: “Haklısın.” dedi. Ben: “ Hadi o zaman ne bekliyoruz. Eve gidelim.”, dedim. Eve gittik ve yine mağaranın sırrını bulamamıştık. Eve geldim yatağıma yattım. Sabah kalktım, üstümü giyindim, kahvaltımı yaptım, dişlerimi fırçaladım. Alex gelmişti. Ben de anneme söyleyip çıktım. Alex ile mağaranın yolunu tuttuk. Mağaraya geldik içeriye girdik ve ilerledik. Kapıya gelmiştik. Şifrenin olduğu tarafa saklandık. Işık açıldı. Adamların sesi yavaş yavaş yaklaşıyordu. Adamlar geldi ve şifreyi girdiler. Ben şifreyi görmedim ama Alex görmüştü. Adamları bekledik. 1 saat sonra adamlar kapıyı açtılar. Sonra kapıyı kapatıp gittiler. Ben “ Sonunda içeri gireceğiz. Alex sen şifreyi gördüm demiştin. Şifre neydi?”, dedim. Alex “Gördüm. Şifre 262’ydi.”, dedi. Şifreyi denedik ve şifre doğru çıktı. İçeri girdik. Karşımıza lazerler çıktı. Adamların sesi gelmeye başladı. Biz bir yerde saklandık ve lazerleri nasıl geçeceğimizi

düşünürken adamlar geldi. Bir taşın içine girdiler. Yani o taş aslında bir gizli geçitmiş. Biz de adamların arkasından saklanarak gittik. Adamlar gizli geçitten geçtiler. Biz de hemen arkalarından gittik. Gizli geçitten geçtik ve karşımıza yine bir şifreli kasa çıktı. Adamların arkasından şifreye baktık. Şifreyi görmüştük. Adamlar tam arkasına bakacaktı ki saklandık. Kasayı açtılar bakıp geri gittiler. Adamlar gidince şifreyi girdik. Ben:

- Alex ben şifreyi söyleyeyim, sen gir.

Alex:

-Tamam, söyle de gireyim adamlar bir daha gelmeden.

Ben:

-Şifre 721 hadi gir.

Alex:

-Tamam, girdim; yeşil yandı yani açıldı.

Ben:

- Yuppi yuppi.

Alex:

-Yuppi yuppi ! Kasanın içinden bir düğme çıktı. Yanında da bir not yazıyor.

Ben:

-Alex çok merak ettim, okusana.

Alex:

-Tamam, tamam okuyorum. Bu butona basarsanız lazerler kapanır.

Ben:

-Alex 3'ten geri sayınca bas.

Alex:

-Tamam say.

Ben:

-3,2, 1!

Ve bir anda bir ses geldi. Koşarak baktım. Lazerler kaybolmuştu.

-Alex gel lazerler kapandı.

Alex:

-Tamam, kasayı kapatayım geliyorum.

Alex de geldi ve ilerledik. Karşımıza bir kapı çıktı. Bu kapı dışardan açılıyor ama içerden açılmıyordu. Alex ile ben kapıdan içeri girdik. Kapıyı açık bırakacaktık ki kapı bir anda kapandı. Kapıyı açmaya çalıştılar, kapı açılmadı. Taşların arkasına baktık gizli geçit var mı diye ama bir kürekte başka bir şey bulamadık. Adamlar lazer sesini duyup gelmişlerdi. Alex ile adamların sesini duyduk ve kürekle yeri kazmaya başladık. Kazdığımızda bir de ne

görelim? Bir sandık! Adamlar yaklaşıyordu. Biz de sandığın yanına saklandık. Kapı açıldı ama kapanmadı. Alex ile adamlar gitti dedik ama adamlar orada saklanmışlar. Biz bunu fark etmedik. Sandığı alıp giderken adamlar bizi yakaladı. Adamlar:

-Sizi yaramazlar! Demek hazinemizi alacaksınız. Biz size bırakır mıyız?

Adamlar bizi aldılar ve bir şifreli kapının ardına kapattılar. Alex ile ben bu kapıyı tanıyorduk. Bu giriş Kapısı yani ilk girdiğimiz kapıydı. Biz bunu tanıyorduk ve şifresini biliyorduk. 262'yi denedik olmadı. Bir de aklıma kasanın şifresi geldi. 721'i denedik oldu. Ben:

-Ama nasıl olur bu kasanın şifresi.

Alex:

-Bilmem ama bir an önce ece gidelim.

Ben:

-Evet, haklısın eve gidelim.

Eve doğru gittik. Eve gelince kapıdan içeri girdik. Annem:

-Nerede kaldın? Kaç gün oldu?

Ben:

-Anne bir daha her gördüğüm yere adımımı atmayacağım.

Annem:

-Aferin. İyi ders çıkarmışsın...

Elif Karacan

Yunus Emre Ortaokulu 6 / D

GÖRÜNMEZ DOSTLAR

Yıllar önce deniz kıyısında, kumsalın orada yaşlı bir adam yaşarmış. Herkes bu adamdan çekinirmiş. Her bayram yalnız olurmuş. Ece yalnızlıktan hiç hoşlanmadığı için bu adamın yanına gitmeye karar vermiş. Akşam gün batımına doğru kumsaldaki küçük kulübeye doğru yol almış. Kapıyı yavaşça aralamış, girişte büyük bir masa, yedi adet tabak ve yedi adet bardak varmış. Yaşlı adam ise masanın başköşesine oturmuş yemek yiyormuş. Başını kaldırıp Ece'ye bakmış. Hafif tebessüm etmiş.

- Gel, küçük kız.

Ece korkmasına rağmen içeri girmiş, yaşlı adam o kadar tabak olmasına rağmen Ece'ye yeni bir tabak daha koymuş. Ece sormuş:

- Bu kadar tabak boşken neden yeni bir tabak çıkardınız ki?

Adam gülümsemiş.

-Üzgünüm küçük kız, onların sahipleri var baksana.

Ama burada ondan başka kimse yokmuş. Ece yaşlı adamın üstüne fazla gitmek istememiş. Adam Ece'nin önüne bir kâse çorba koymuş.

- Bir yabancının evine girdiğine göre bir şey olmuş.
Buraya kimse gelmez aslında.

- Sizin kötü biri olmadığınızı bildiğim için misafirliğe
gelmek istedim ama aç değilim.

- Peki, sen bilirsin.

Adam yavaş adımlarla kapıyı açıp, deniz kenarındaki bir
taşa oturmuş. Ece de peşinden gidip sormuş.

- Yalnızlık üzmüyor mu?

Adam gülmüş " Hayır " demiş. Ece ilk başta şaşırıp sonra
yeniden sormuş:

-Bayramlarda yalnız olmak, üzgün hissettiğinde kimsenin
yanında olmaması, kimsenin sormaması üzmüyor mu
cidden?

Yaşlı adam bu sefer iç çekmiş.

-Ben yalnızlığa küçükken alıştım. İlk önce arkadaşlarım
sonra ailem sonra eşim ve çocuklarım... İnsan alışınca
kalbinde bir üzüntü hissetmiyor. Sessizlik sakın
kulaklarını aldatmasın. İnsanlar gelip geçicidir. Bu gelip
geçici insanlar kalıcı yaralar bırakır. Eğer beynini ve
kulaklarını kandırabilirsen. Asla yalnız olmazsın.

Ece:

-Ama bu kendini kandırmak olur.

Yaşlı adam şöyle demiş:

- Her şekilde her zaman kandırıyoruz kendimizi. Bazen yalnız olmadığımızı düşünmeye çalışırken, bazen herkesin bizi sevdiğini düşünürken. Şu hayatta kimse yanında kalıcı değil. Alıştıktan sonra zor gelmiyor insana.

Ece:

- Nasıl alıştın yalnızlığa?

- Senin dediğin gibi kendimi kandırarak. O kadar tabak varken, yeni bir tabak getirmemin sebebi budur. Kalabalık hisset ama az insan ol.

Yaşlı adam cebinden inciden bir kolye çıkardı.

- Eşim İnci'ye yapmıştım. Bu kolyeye her baktığımda onu görüyorum ve ilk günkü gibi hızlı çarpıyor kalbim.

Ece:

- Bu kolye senin için çok özel o zaman.

Yaşlı adam kafa salladı.

-Benim için dünyayı özel yapan budur zaten. Var mı seni de dünyaya bağlayan biri?

Ece:

- Var ama bu onun farkında bile değil. Her gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama onun asla umurunda değil.

- Sevgini hak etmeyenler için kalbini yorma. Eğer kalbini yorarsan daha sonra kimseyi onun gibi sevemezsin ve böylece yalnız kalırsın.

Yaşlı adam ve Ece her ayın yedisinde bu tarz sohbetler yapmışlar. Onların yalnızlığa bakış açıları o köyde çok konuşulmuş. Eğer yolunuz yalnızlar köyüne düşerse o kulübeyi ziyaret etmenizi öneririm. Her yalnız olduğunuzu düşündüğünüzde bu hikye size moral olsun.

Nida Karayeğit

Yunus Emre Ortaokulu 6 / D

16.02.2020

GÜNLÜK

Sevgili günlük. Biliyorsun ki canım çok sıkılıyor. O yüzden de bir kardeş istiyorum. Ama öyle kardeş değil, hayvan olarak. Bir abim var ama yaşıt olmadığımız için, kendi yaşıtı olan arkadaşlarıyla vakit geçiriyor. Zaten hafta içi işe gidiyor. O yüzden sadece cumartesi ve pazar günü evde olduğu için arkadaşları ile buluşuyor. Yani ben evde yalnızım. Zaten corona virüsü olduğu için annem beni pek dışarı çıkarmıyor. Çok sıkılıyorum... İlk zamanlar iki tane kuş almıştık. Daha sonra on iki tane yavruları oldu. Yani evde on dört tane kuş vardı. Dayım bizimle birlikte kalıyor. Geçen hafta köye gitti. Giderken kuşlarımı da götürdü. Evimiz küçük olduğu için odamda beslemek zorunda kalıyordum. Ama kuşlar arttıkça hem kafesleri baya büyüktü hem de sesleri baya çok olduğu için, artık rahatsız oluyorduk. Bu yüzden de dayım onları köye götürdü. Bu sefer daha yalnız olduğum için kedi, köpek ya da tavşan istiyorum. Sevgili günlük biliyorsun ki benim istediğim kuş değildi. 2 hafta önce cadde de dolaşırken bir pet shopta tavşan gördük ama pek sağlıklı değildi. Bir ay boyunca tavşan aradık. Pets hoplarda

tavşan vardı. Fakat istediğim gibi küçük ve beyaz olmadığı için almıyorduk. Bir gün bir tane daha pet shop gördük ve sorduk:

-Burada tavşan satılıyor mu?

Pet shopçu abi:

-Evet, satıyoruz ama sipariş üzerine, dedi

Ben de nasıl tavşan istediğimi ona anlattım.

- Senin istediğin gibi bir tavşan var. İstersen getireyim, dedi.

Ben de:

- Evet, evet lütfen. Bir tane getirir misiniz? , dedim. Tavşanım iki gün sonra yani bugün geldi. Annemle almaya gittik. Çok kıpır kıpır, bir türlü yerinde durmuyor. Kafes almak aklımıza gelmediği için bugünlük oyuncak kutumda kaldı ama sürekli çıkıyor. Nasıl başa çıkacağım bilmiyorum. Neyse sevgili günlük. Bana ve tavşanım Pamuk'a iyi geceler (Pamuk yüzünden uyuyabilirsem☺)

Hiranur Gökçe

Yunus Emre Ortaokulu 6 / F

İLKBAHARIN CIVILTİSİ

Kuşlar cıvıldıyor,
Arılar bal yapıyor,
Çiçekler açıyor,
Cıvıltılı ilkbahar.

Kalbimiz ilkbaharın sevgisiyle ısınıyor.
Eller parklarda tutuluyor.
Kalpli balonlar güneşli günlerde alınıyor.
Güzel bir ilkbahar günü.

Kuşların yumurtaları,
Arıların polenli balı,
Ağaçların taze meyveleri,
İlkbaharın bereketidir bunlar.

Hiranur Gökçe

Yunus Emre Ortaokulu 6 / F

KÜRESEL ISINMA NEDİR?

Merhabalar, ben Güneş. Henüz 10 yaşındayım. Çok meraklı bir çocuğum. Ailem bunun güzel hobi olduğunu ve daha da meraklı meraklı olmamı söylüyor. Babam ve annem memur. Bu yüzden maddi durumumuz iyi. Bugün sabah kalktığımda günlerden Pazar olduğu için ailem izinliydi ve odadan içeri girdiğimde babam haber izliyordu. Televizyonun alt kısmında “Küresel ısınma nedeniyle hayvanlarımız ölüyor!” diye yazıyordu. Babam, “Bıraksınlar artık, doğayı kirletmeyin. Yeter!” diyerek kendi kendine söylendi. Küresel ısınmanın ne olduğunu bilmiyordum. Hemen annemin yanına mutfağa gittim.

-Annecim sana bir şey sorabilir miyim?

-Sor bakalım, meraklı sincabım.

-Anneciğim küresel ısınma ne demek?

-Güzel kızım, bence bunu sen araştırabilirsin; değil mi?

-Doğru söylüyorsun anne. Hemen geliyorum.

Hemen gidip internetten ve kitaplardan yardım alarak, ne olduğunu öğrendim küresel ısınmanın ne demek olduğunu ve hemen annemin yanına gidip:

-Anneciğim, öğrendim küresel ısınmanın ne demek olduğunu.

-Neymiş tatlım?

-Anne kitaplarda ve internette “Küresel ısınma nedir, Nedenleri nelerdir?” dediğimde bu çıktı; “Küresel ısınmaya atmosferde artan sera gazlarının neden olduğu düşünülmektedir. Karbondioksit, su buharı, metan gibi bazı gazlar, güneşten gelen radyasyonun bir yandan dış uzaya yansımaları önleyerek ve diğer yandan da bu radyasyondaki ısıyı soğurarak yer kürenin fazlaca ısınmasına yol açtığı düşünülmektedir. “

Ama anne ben bunu önleyeceğim. Peki, ne yapabilirim?

-Madem bunu hemen araştırdım onu da gidip hemen araştır ve gelip bana anlat.

-Tamam anne.

Hemen onu da araştırdım ve anneme;

-Anne şunları yapmamı söylüyordu; “ Doğayı korumamızı, tasarruf yapmamızı ve doğayı korumakla ilgili birçok şey. “ ama anne en çok dikkatimi altta yazan “ Doğayı korumak için çabalayan TEMA vakfına üye olun.” cümlesi çaktı. Ben de üye olacağım.

-Tabii kızım. Siz de üye olursunuz.

- “Siz de” derken?

-Sen tek başına zorlanırsın. Birkaç kişi toplar öyle üye olursun.

-Yardımcı olduğun için teşekkürler anneciğim.

Aklıma “ Neden Dilara, Yağmur, Cem ve Berk katılmasın?” diye bir fikir geldi. Onlar benim en iyi arkadaşlarımdı. Onları tam arayacaktım, aklımdan “ Ne yapıyorum ben? “ interneti kullanacağıma gidip onları parka toplayayım. “ diye söylendim. Herkesi parka çağırdım. Bankta oturduk.

Ben:

- Çocuklar size bir teklifim var.

Hepsi:

- Ne teklifiymiş bu?

Ben:

- Küresel ısınmayı biliyorsunuz herhalde?

Dilara;

- Elbette.

Ben:

- Ben de bunu önlemek istiyorum. Önce doğamızı korumak için elimizden geleni yapacağız. Sonra da TEMA adlı vakfa üye olacağız.

Yağmur:

- TEMA adlı vakıf ne vakıydı?

Cem:

- Doğayı koruyan vakıf.

Yağmur; - Doğru ya, unutmşum.

Ben:

O zaman tamam mı?

Hepsi:

- Tamam.

Berk:

- Ee hadi işe koyulalım.

Hepimiz:

- Tabii ki.

Ben:

- Bekleyin beni.

Hemen gidip evden poşet aldım ve parka getirdim.

Ben:

- Şimdi bunları elinize sarın ve çöpleri toplayın.

Hepsi:

-Hımm. Mantıklı.

Başladık çöpleri toplamaya. Sonra eve gidip dinlendim.

Annem yemekleri hazırladı. Birlikte yedik. Ben hemen

yatağıma gittim ve uyudum. Ertesi gün kahvaltı yapmadan çocukları çağırdım.

Dilara:

- Ryanda beni mi gördün? Ne oldu?

Ben:

- Babama söyledim. Birazdan bizi arabayla deniz kenarına götürecek, oradaki çöpleri temizleyeceğiz.

Hepsi:

- Tamam. Baban ne zaman gelip bizi alacak?

Ben:

- Geldi bile.

Babam bizi deniz kenarına götürdü. Oradaki bütün çöpleri temizledik. Bir adam dikkatimi çekti. Sanki bizi izliyordu. Bir anda bizi yanına çağırdı. İlk bağta gitmedik. Sonra da çok merak ettik. Yanına gittik.

Adam:

- Çocuklar merhaba, yanınızda bir veliniz var mı?

Ben:

- Evet orada, siyah arabada.

Adam:

- Teğekkrler.

Adam, babamın yanına gitti. Bir şey konuşuyorlardı sanki.

Eve geldik. Babam beni yanına çağırıldı.

-Güzel kızım sana bir şey söyleyeceğim. Arkadaşlarına da söyledim.

-Neyi baba?

-Kızım, o deniz kenarında gördüğümüz adam. TEMA vakfındanmış. Sizi de davet ediyormuş. İstersen...

-(Sözünü keserek) Tabii ki isterim!

-Tamam. O zaman yarın üye olursunuz.

-Babam benim!

Çok mutluydum. Yarın olması için hemen uyudum. Ertesi gün, gidip üye olduk. Artık çok mutluydum ve birlikte bir sürü şey yaptık.

**GELİN HEP BİRLİKTE KÜRESEL ISINMANIN
ÖNÜNE GEÇELİM.**

Azra Deniz Salman

Yunus Emre Ortaokulu 5 / F

MİHRİBAN

Yıllar önce küçük bir köyde bir kız vardı. O zamanlarda köyde su sıkıntısı olduğu için köyün çeşmesinden evlere kova kova su taşınırdı. Sıcak bir yaz günü unutulmayacak bir aşk hikâyesi böyle başladı. Musa, köyde ozan diye çağırılırdı. Babasından kalma sazı kendi çapından şarkı söyleyip yazardı. Köydekiler onun müziğe doğal bir yeteneği olduğunu biliyorlardı. Aynı zamanda hayvancılık ile uğraşan Musa o gün köy çeşmesine su almaya gitti. Mihriban ile orada karşılaştı. Sarı saçlı, yeşil gözlü tatlı bir gülümsemesi olan bu kıza kısa sürede âşık oldu. Çeşmeden su doldurması için ona öncelik verdi. Mihriban gülümsedi ve teşekkür etti. Kovaları çok fazla su ile doldurduğu için kaldıramıyordu. Musa hem bu kız ile tanışmak hem de onu sevmesi için “Yardım etmemi ister misin?” diye sordu. “Olabilir aslında” dedi ve gülümsedi Mihriban. Onun insanın içine huzur veren güzel bir gülümsemesi vardı ya da Musa çok âşık olduğu için böyle düşünüyordu. Her hafta Musa ile Mihriban çeşmede sohbet ederlerdi. Birbirlerine hediyeler verirlerdi ama ikisi de birbirlerine açılmaya cesaret edemezlerdi. Musa bir gün

cesaretini toplayıp tekrar aynı çeşmeye gitti. Mihriban elindeki not ile onu bekliyordu. Musa geldiğinde ayağa kalktı ve:

-Üzgünüm Musa biz taşınıyoruz İstanbul'a. Seni bir daha asla göremeyeceğim. Sana beslediğim hisler çok güzeldi ama yarım kaldı...

Musa diyecek tek bir şey bile bulamıyordu. Böyle bitemezdi. Elinden hiçbir şey gelmiyordu.

-Güzel olan hisler miydi yoksa o hisleri güzel yapan sen miydin? , diye sordu. İkisinin de kalplerinin söyleyeceği çok şey vardı ama konuşamıyorlardı. Mihriban şöyle dedi:

-Bana karşı hangi hissi beslediğinden pek emin değilim ama eğer beni seviyorsan bil ki bu karşılıklı sevgi. Musa'nın diyecek hiçbir şeyi yoktu. Sadece Mihriban'ın gidişini izliyordu. Karnındaki kelebeklerin ölüşünü, heyecanının ölüşünü izliyordu. Musa'nın Mihriban gittikten sonra artık tek bir hedefi vardı: müzisyen olup İstanbul'da Mihriban'ı bulmak. Bir gün sazı ile köy kahvesine gitti. Sohbet ederken içlerinden biri Musa'ya "Sazı çal da kulaklarımızın pası silinsin", dedi. Musa o zaman keşfedildi. Köy dışından gelen yapımcılardan biri Musa'ya albüm teklif etti. Musa bu teklifi kabul etti. Önce

küçük çaplı şenliklerde söyledi. Musa bir gün asıl amacının Mihriban'ı bulmaksa, Ona bir şarkı yazmaya karar verdi. Haftalarca düşündü. Sonunda 'Mihriban' adlı şarkısını piyasaya sürdü. Bu şarkı çok sevildi ve kısa zamanda popüler oldu. Birçok yerde konser verdi. İstanbul konserinde gözleri her zaman Mihriban'ı aradı ama asla bulamadı. Musa'nın bu ünü Türkiye'yi aştı ve Azerbaycan'da bile konser verdi ama Mihriban'ı bulamadı. Konserlerin sonlarında “ Sarı saçlarını deli gönlüme bağlamışım çözülüyor Mihriban” diye bitiriyordu. İnsanlara sevdayı öğretiyordu. Onun sevgisi herkese ilham oldu.

“ Sevgi bir hazinedir, doğru kişiyi sevdiğinde...”

Nida KARAYEĞİT

Yunus Emre Ortaokulu 6 / D

SEVGİN

Benim için sevgi ,
Bir ihtiyaçsa, senin için başa bela!
Benü düşünsen,
Seni bir görsem...

Kalbim uçacak sanki,
Belki uçarım göklerde.
Senin sevgini bulmak için!
Gözlerim gözlerini yakaladı.

O rengi görmedim.
Siyah mıydı beyaz mı?
O heyecanla anlamadım.
Belki de kahveydi belki de ela.

Gözlerim gözlerine bakarken,
Ellerin ellerimi tuttu.
Sımsıcaktı, gözlerin siyahtı,
Sarıldım sana.

Seni bırakmam!
Aklımdan çıkmazsın ,
Kaçmaya çalışırsan,
Kıskıvrak yakalanırsın!

Elif Balcıoğlu
Yunus Emre Ortaokulu 6 / F

SOLUCAN

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir orman varmış. Ormanda birçok farklı hayvanlar varmış. Hayvanlardan biri solucanmış. Ormandaki canlılar ara sıra solucan ile dalga geçiyormuş. “Şuna bakın! Tek yaptığı toprağı delmek. Bu ormanda yeri yok bence. Solucan hiçbir işe yaramıyor.” gibi sözlerde bulunuyorlarmış. Solucan artık bu sözlere katlanamaz olmuş ve Bilge Baykuşun yanına gitmeye karar vermiş. Solucanın bacakları olmadığı için Bilge Baykuşun evine gitmekte biraz zorlanmış. Solucan Bilge Baykuşun yanına gitmiş ve şöyle seslenmiş “Bilge baykuş, Bilge Baykuş!” bu sesi duyan Bilge baykuş hemen aşağı inmiş ve şöyle demiş;

-Efendim solucan.

Solucan üzüntülü bir ses tonuyla:

-Ormandaki herkes benimle dalga geçiyor. Hiçbir işe yaramadığımı söylüyorlar. Gerçekten ben işe yaramaz biri miyim? Diye sordu. Bunu duyan Bilge Baykuş gülümseyerek:

-Hayır, sen toprağı delerken, toprağı havalandırmış oluyorsun ve bu bitkilerin daha çabuk büyümesini

sağlıyor. Ayrıca toprağın su kapasitesi daha çabuk artıyor.

Yani sen bu ormanda büyük bir rol oynuyorsun.

Bunu duyan solucan çok sevindi ve bunları yapabildiğini herkesin öğrenmesini istedi:

-Şey... Bilge baykuş, bunların hepsini yapabildiğimi herkesin öğrenmesini sağlayabilir misin? Böylece benim de bir işe yaradığımı öğrenirler.

Bilge baykuş gülümseyerek:

-Yarın orman konseyi toplantısı var. Herkes katılacak.

Solucan sevinerek:

-Yarın görüşürüz, dedi.

Sabah olunca solucan büyük bir sevinçle konsey toplantısına gitmiş, konsey toplantısı başlamış, Bilge Baykuş konuşmaya başlamış.

-Sizin bu aralar önyargılı davrandığınız solucan, sizden daha faydalı şeyler yapıyor demiş ve her şeyi anlatmış.

Bunları duyan hayvanların hepsi çok şaşırılmış ve solucana karşı büyük bir utanç hissetmişler. Solucana karşı önyargılı davrandıkları için özür dileyip önyargılı davranmanın çok kötü olduğunu anlamışlar.

Azize Tokay

Yunus Emre Ortaokulu 6 / E

YAPRAK DÖKÜMÜ

Yapraklar dökülüyor,
Kuru yaprakların sesi,
Bütün ormanı kaplıyor.
Sarıнын adı sonbahar.

Kuşlar cıvıldıyor,
Toprak ıslanıyor,
Kuru yapraklar dökülüyor,
Hüzünlü bir tablo sonbahar.

Bak kara bulutlar gidiyor,
Bak gökkuşağı çıkıyor,
Bak kuşlar ötüyor,
Bulutları sürüklüyor sonbahar.

Hiranur Gökçe

Yunus Emre Ortaokulu 6 / F

YENİ BİR HAYAT

“ Yine aynı bir gün...” diyerek uyandım. İlk başta telefonumu kurcaladım, her insan gibi. Saat 09.00 alarmım çaldı. Toplantıya geç kalıyordum. Hemen giyindim ve bilgisayarın başına geçtim. Aceleyle Zoom’daki toplantıya girdim. Bunları yaparken elimi, yüzümü yıkayıp ayılacak zamanım bile olmadı. Toplantıda patronum neden bana geç kaldığımı sordu. Mecburen yalan söyleyip bir şeyler geveleyecektim ama söyleyemiyordum. Sanki ağzım düğümlenmişti. Aklımdan geçenleri söyleyemiyordum. Bir anda patronuma “ Uyuyakaldım, affedersiniz. “ , dedim. Aslında bunu demek istemiyordum. Dudaklarım bağımsızca bunları dedi. Patronum güzel bir tavırla “ Olur böyle şeyler. Ben de senin yaşlarındayken geç kaldığım çok olurdu.”, dedi ve konuşmasını bitirdi. Mikrofonumu kapayıp derin bir oh çektim. Rahatlamıştım doğruyu söylediğim için. Kendi düşündüğümü yapsaydım büyük ihtimalle yalanım ortaya çıkardı ve patlardım. Neyse toplantıya devam ettik. Toplantıdaki herkese projemi sundum. Herkes memnundu projemden. Bazı sıkıntılar da

vardı aslında, proje de kusursuz değildi. Benden sonra yirmi iki kişi daha projesini sundu. Ah nerdeyse bitip tükenmiştim. Toplantı bitmişti. Hızlı adımlarla yüzümü yıkamaya gittim. Kendime aynadan baktım, bakmaz olaydım. Bu halde ne? Sanki karşımda yaşayan ölü vardı. Yüzümü yıkasam ne fayda diye düşündüm. Direkt duşa kabine girdim. Uzun bir süre boyunca duş aldım. Duştan çıktığımda rahatlamıştım. Şimdi de Burak bana seslendi. “Baba beni niye 08.00’da uyandırmadın?”, dedi. Evet, Burak’ın erken kalkma huyu var. Ben de Burak’ın bu huyunu hiç sevmiyorum. Erken kalkınca huysuz ve uykusunu almamış oluyor. Ben de Burak’a bu yüzden sabahları hiç uyandırmıyorum, onun iyiliği için yapıyorum. Tabii ona bunu söyleyemeyeceğim için bir şeyler uyduracaktım yine, toplantıda yaşadığım olay gibi. Bu sefer de Burak’a bakarak:

-Seni bilerek uyandırmıyorum. Sabah erken uyanınca huysuz ve uykusuz oluyorsun, dedim.

Burak’ın yüzünde büyük bir gülümseme vardı. Sonra bana bakarak “ Sağ ol baba” dedi. Bir yandan Burak’ın beni böyle karşılamasına sevindim. Bir yandan da kendi iradem olmadan ağzımdan bu laflar nasıl çıkıyordu diye

düşündüm. Fazla kafama takmadım bu olayı. Sonuçta söylediklerimden hiç rahatsız değildim hatta memnundum. Üstümü başımı değiştirdim. Halı saha maçına gidecektim. Tam kapıyı kapatıp gidecektim ki, yine Burak seslendi. “ Nereye gidiyorsun baba böyle? “ Of yine bir soru gelmişti. Burak’tan ayrı olacaktık yine. Büyük ihtimalle yine istediğimi söyleyemeyecektim. Halı saha maçına gideyim diyemezdim. Evet, işim var diyecektim. Ama yine aynı oldu “ Halı saha maçına gidiyorum.” ,dedim. O da gelmek istedi ama inan ki halı saha maçlarında sıkılıyor. Ne kadar ısrar ederse etsin onu götürmeyeceğimi biliyordu. Bu yüzden fazla ısrar etmedi. Ben de halı saha yerine doğru yürümeye başladım. Fatih bakkalla denk geldik. Selam verdi ben de bakkal ustaya “ Aleykümselam.”, dedim. Bakkal usta “Buyur gel çayımı iç. Kendine gelirsin.” , dedi. Ben de “ Olur. Neden olmasın. “, dedim ve içerideki sandalyeye oturdum. Bakkal usta da karşıma oturdu. “Nasılsın? İyi misin?” dedi, hatırımı sordu. Benim de bir yandan canım sıkkındı. İstemedenden dürüst olmam aklımı kurcalıyordu. Evet, yine iyiyim diyemedim. “ Canım sıkkın. İstediklerimi, aklımdan geçenleri söyleyemiyorum. İstemsizce doğruları

söylüyorum. Evet değil ama bunun nasıl olduğuna aklım ermiyor.” , dedim. Bakkal usta da “ Olur mu böyle şey. Senin başına güneş geçmiştir. “ , dedi. Zaten bu konuşmadan sonra çaylar bitti. Bakkal usta “ Bir bardak daha içer misin?”, dedi. Ben de “Teşekkür ederim. Benim de yolum uzun.” diyerek kalktım ve bakkaldan çıkıp doğru yola düştüm. Bir anda arkamdan korna sesi geldi. Kornanın çalmasıyla arabanın bana çarpması bir oldu. Her yerde çığlık sesleri vardı. Demek ki çok kötü yaralanmışım. Son kalan gücümle “Yardım edin!” dedim. Gözlerim kapanmıştı. Zaten bu olaylar olduktan sonra herhalde komaya girmiştim. Komada olmama rağmen, doktorun dediklerini duydum. İç organlarımda sıkıntı olduğunu söyledi. Doktor bunları söylerken sanki bir daha komadan uyanamayacakmışım gibi konuşuyordu. Bundan sonra komada kimseyi, etraftaki şeyleri duyamadım. Aslında şu dürüst olma olayı çok hoşuma gitmişti. Dürüst olmasaydım gözüm arkada kalırdı. Onlara yalan söyleyerek bu hayattan gitmek hiç hoşuma gitmezdi. İşte bu yüzden içim çok rahat. Komadayken şu dürüstlük olayını düşündüm. Aslında bu olayı ilk başta anlamamıştım ama şimdi anladım. Bu olayı ne kadar garip

görsem de garipsesem de bu olay garip, saçma bir şey değil. Olması gereken şeydi.

Harun Eminoğlu
Yunus Emre Ortaokulu 6D

ZAMAN YOLCULUĞU

İnsan topluluğu tarih boyunca, tarih ilerledikçe gelişip yeni şeyler üretmişlerdir. Acaba gelecekte zaman makinası var mıdır? İnsanlar her zaman zaman yolculuğu yapılamayacağını düşünüyorlar. Oysa geçmişte yapılmaz denilen şeylerden biri telefondur. Telefon o zaman imkânsız olan şeylerden biriyken şimdi ise bir ihtiyaç olarak kabul ediyoruz. Yani telefon, tekerlek, bilgisayar, motosiklet vb. icatlar önceki zamanlarda yapılması imkânsız olan icatlardandı şimdi ise ihtiyaç olarak kabul edilen şeylerdir. Benim düşüncem; zaman yolculuğu imkânsız denilen bir şeyken ilerde gerçekleşebilir. Gelecekte birçok şey gerçekleşecektir. Belki bir zaman makinası gibi... Bir zaman makinan olsaydı nereye ve ya hangi tarihe giderdin? Ben; gelecekte 4000'li yıllara giderdim. O zaman hayatın nasıl olduğunu ve zaman makinası olup olmadığına bakmak isterdim. Benim şu an zaman makinam olsaydı geçmişe gitmek istemezdim. Çünkü geçmişte yapacağım en küçük hata bile şu anki zamanda çok büyük şeylere neden olabilir. Bir de geçmişe gitmememin sebebi, aynı şeyleri yaşamak bana sıkıcı

gelirdi. Bu yüzden bir zaman makinam olsaydı geleceğe
giderdim. Ya Sen?

Belinay Gülümser
Yunus Emre Ortaokulu 6 / F

SEVGİYİ OLUŞTURAN UFAK TEFEK ŞEYLER

Ben Ceren. 10 yaşımıdayım. Kendimi bildim bileli bu yetimhanedeyim. Annem ve babam nerede hiç bilmiyorum. Merak da etmiyorum.

Selin:

- Duydun mu? Mehmet Bey bir çocuk evlat edinecekmiş. Mehmet Bey çok sinirli biridir. 70- 80 yaşlarında kel, huysuz ve çocuklardan nefret eder ama bugün bir çocuk evlat edineceğini duyunca, ben dâhil herkes şok oldu.

Ben:

- Ona gidecek çocuğa üzuldüm.

Selin:

- Ben de.

Biz konuşurken yemek saati gelmişti. Hepimiz aşağıya indik.

Afranur:

- Naber ezik?

Afranur zorba birisi. Hep benimle uğraşır. Cevap vermeden yoluma devam ederken, yemeğimi yere döktü.

Ben:

- Napıyorsun?

Huriye Teyze:

- Ben yine mi yemeğini döktün? Bilerek mi yapıyorsun?

Yemek almaya gelme. Sana yemek yok.

Bugün de aç kalmıştım. Yatakhaneye çıktık. Selin elinde tepsiyle geldi. Kapıyı hafifçe açtı ve:

Selin:

- İki kişilik yemek aldım, dedi.

Ben:

- Teşekkürler.

Selin:

-İyi misin?

Ben:

-Evet.

Selin:

-Mehmet Bey yarın gelecek ve bir kızını alacak.

Ben:

- Beni alırsa istemiyorum derim.

Selin:

- Burada kurallar pek de öyle değil.

Selin haklıydı. Burada kurallar çok farklı. Kimse size ne istediğinizi sormaz. Cidden çok katılar. Ertesi gün saat 7.00'de kalktım. Rutin işlerimizi yaptıktan sonra yetimhane müdürü Çiğdem Hanım bizi sıraya dizdi. Çok

disiplinli bir kadındır. Herkes sessizce Mehmet Bey'in gelmesini bekliyordu. Çiğdem Hanım da hepimizi tehdit ediyordu.

Çiğdem Hanım:

-Mehmet Bey geldiğinde aranızda konuşmayacaksınız. Cici kızlar olacaksınız. Yoksa bodrum katında bir hafta geçirirsiniz.

Bu yetimhanenin bodrum katı, görüp görebileceğiniz en korkunç yerdir. Karanlık, böcekli bir yerdir. Herkes oradan çok korkar. Çiğdem Hanım son kez saçlarımızı düzelttikten sonra büyük limuzin tarzı bir araba geldi. Mehmet Bey'i hiç görmemiştim.

Selin:

-Bak şu kısa, yaşlı, bastonlu, kel kafalı olan Mehmet Bey işte.

Ben:

- Çok da korkutucu değil.

Selin:

- Sen onu bir de akşamları gör. Akşamları canavara dönüşüp çocukları yiyormuş.

Tabii ki inanmadım. Seksen yaşındaki hep siyah giyinen uyur-gezer bir adam en fazla ne yapabilir? Evet, yüksek

sesle söyleyince korkutucu geliyor. Ama o sadece sessiz ve yaşlı bir adam. Zaten beni seçmeyecek. Hoş geldin karşılımları bittikten sonra Mehmet Bey bir çocuk seçmek için gezmeye başladı. Pazardan meyve alır gibi, çocukların yüzlerini inceliyordu. Bana gelince durdu ve kafasını Çiğdem Hanıma çevirdi ve ofise geçtiler. Temizlikçi abla bana “Eşyalarımı topla dedi”. Evet, bazen kesin konuşmamak lazım. Dolabıma ilerleyip eşyalarımı topladım.

Afranur:

- Şükür kurtulduk.

Buse:

-Ben gidiyorum.

Ceylin:

- Bir ezikten kurtulduk neyse ki.

İçten içe insanların seni sevmemesi üzüyor. Ama ben belli etmeden eşyalarımı alıp oradan ayrıldım.

Selin:

- Kendine iyi bak dedi ağlamaklı ses tonu ile.

Ben: -Sen ağlıyor musun?

Selin:

- Yok ya ne ağlaması.

Ben:

- Gideceğim için bu kadar mı üzgünsün?

Selim:

- O adamın sana ne yapacağı belli olmaz. Diyerek bana bir bıçak uzattı.

Ben:

- Şaka mı yapıyorsun? Yemekhanede elma kestikleri bıçak mı bu?

Gülümsedi ve sadece şaka yaptığını ama dikkatli olmamı söyledi. Korkmuyorum dersem yalan olur. Siyah giyimli yolda görsem arkama bakmadan koşup kaçacağım on veya on beş adam vardı burada. Gözlerinde bir gözlük ve kollarında bir saat içlerinden biri bana arabaya binmemi söyledi. Yetimhanenin televizyonundan birçok mafya dizisi izlemiştim hepsi bu şekilde başlıyordu ama hiçbirinin sonu iyi bitmiyordu. Arabaya binip ilerlemeye başladık. Arabayı kullanan adam aynadan bana bakarak “Hiç konuşmaz mısın sen” dedi. Evet diye cevap verdim. Kendi aralarında konuşurlarken tek duyduğum “Mehmet Bey’in istediği konuşkan bir kızdı yanlış aldık.” deyip gülmeleri oldu. “Madem öyle ben de zaten istemiyordum. Bırakın beni yetimhaneye” demem ile dut

yutmuş bülbül gibi susup kalmışlardı ve sonunda eve varmıştık. Siyah iç karartıcı bir evdi, eski ama hoştu. İçeriye girdiğimde bana odamı gösterdiler. Pespembe prensesli çok güzel bir odaydı. Duvarda asılı bir fotoğraf vardı. Bu fotoğrafta Mehmet Bey ve bir kız vardı. Birden kapı aralandı ve Mehmet Bey “Gelebilir miyim?” dedi.

Ben:

- Tabii.

Mehmet Bey:

Odanı sevdin mi?

Ben:

- Evet.

Mehmet Bey iç çekerek “Bu oda ölen kızımın odası.” Susup kalmıştım. Konuşmuyor, konuşamıyordum. Çünkü Mehmet Bey’in eşi de vefat etmişti, çok zor olmalı...

Mehmet Bey; Sen de artık benim kızım sayılırsın.

Ben:

- Evet.

Uzun süre susup kaldık. Duvarda asılan resme bakarak; “Bu kız...” “Kızım” diye sözümü kesti.

Mehmet Bey:

-O da senin gibiydi, pek konuşmazdı.

Ben:

- Ben konuşuyorum ama. Sen beni yargılıyorsun.

Mehmet Bey:

- Seni yargılamıyorum.

Ben:

- Doğduğun andan beri anne ve babanı görmeyip, yetimhanede büyüyünce böyle oluyor. Hayata atılamıyorsun, kendini koruyamıyorsun.

Mehmet Bey:

- Ben de yetimhanede büyüdüm.

Ben:

-Şu an şehrin en zengin insanısınız.

- Ne yaşamış olabilirsiniz?

Mehmet Bey:

- Üç yaşındayken ailem trafik kazası geçirdi. Yetimhanede büyüdüm. Zorbalıklara uğradım. Buna rağmen hayatımı kurtarmak için çok çalıştım. Her gün okuldan 7’de dönerdim. Ek ders alırdım. Daha sonra da pastaneye gider, pastaneyi temizlerdim para alırdım.

Ben:

- Vay be.

Mehmet Bey:

- Başarılı olmak istiyorsan, önce hak etmelisin. Sana zorbalık yapabilirler. Yapamayacağını söyleyebilirler ama her zaman doğru olduğunu hissettiğin şeyi yapmalısın.

Önyargılı bir toplumda insanlar kendilerine bir yer açmaya çalışırlar. Mehmet Bey de onlardan biri herkesin aksi olarak tanımladığı o adam aslında çok iyi biri. Bir insanı yargılamak, onu tanımak ve sevmekten daha kolay. İlk bakıldığı zaman Mehmet Bey gibi bir adamın bu tip şeyler yaşaması çok garip geliyor. Sanki o zengin doğmuş gibi.

Ben:

- Bir gün senin gibi zengin olabilir miyim?

Mehmet Bey:

- Çalışırsan başaramayacağın hiçbir şey yok. Kolay olmayacak ama imkânsız da değil. Neyse ben gidiyorum.

Ben:

- Tamam.

Mehmet Bey hiç söyledikleri gibi aksi ve sinirli bir adam değilmiş. Herkes, ben de dâhil ona karşı çok önyargılı davranmışız. O da benimle hemen hemen aynı şeyleri yaşamış. Onu anlayabiliyorum az da olsa. Sabah 8'de alarm ile uyandım, yeni hayatım başlıyordu. Salona geçtiğimde kimse yoktu. Tüm odaları gezdim. Karşıma bir

tane oda geldi. “Sakın girmeyin!” yazıyordu. Meraklı bir yapıya sahip olduğumu söylemiş miydim? Kapıyı açmaya çalıştım ama açılmadı doğal olarak. Daha sonra vazgeçip odama geri döndüm. Kıyafet dolabımdan bir kıyafet seçmeye başladım. Dolabın rafında çok güzel bir fular vardı, almak için uzandığımda bir kutu düştü. İçinde de bir anahtar vardı. Evet, biliyorum çok şanslıyım. Bu, o kapının anahtarı olabilirdi. Anahtarı alıp hızlıca kapının olduğu yere doğru koştum. Hani gece tuvalete gidip arkanızdan biri geliyormuş gibi koşturursunuz ya hah! İşte öyle koştum. Kapıyı açmayı deniyordum ve açabilmişim. Kocaman bir odaydı bir sürü ayna ve tablo vardı, tozluymuş. Bazı aynaların üstünde bezler örtülüydü. Bir de merdiven vardı. Pek güvenilir değildi. Yavaş adımlarla yükümü ellerime vererek yukarıya çıktım. Yukarıda bir tablo vardı. Bir aile tablosu... Burada bir anne bir baba ve bana çok benzeyen bir kız vardı. Bir kutu vardı hemen yanında, yavaş adımlarla kutuya ilerledim. Pencerenin önündeki sandalyeye oturdum. İçinde fotoğraflar vardı. Bu fotoğraflardaki aile, tablodaki aileydi. Bu ailenin kızı bana çok benziyordu. Bir an bu kız ben olabilir miyim acaba diye düşündüm. “Ama benim küçüklük fotoğraflarım nasıl

başka birisinin evinde olabilir ki?” dedim. Bu düşüncemden on saniye sonra “Ceren! “diye bağırış seslerini duydum. Hemen aşağı indim ve salona koştum. Her şey yolundaydı. Kahvaltı yaptım ve odamda ders çalıştım. Bir yandan da tabloları düşünüyordum...

BEYAZ GÜVERCİN

Bugün yetimhaneye dönüp kalan eşyalarımı alacağım ve babaannemden kalan kolyemi kolye iki parça halinde kalpli bir kolye. Babaannem yıllar önce;

- “Bu kolye özel bir kolye, diğer yarısı kardeşinde.” demişti.

Ama ben kardeşimi asla kapı aramadım. Çünkü bunlar filmlerdeki gibi olmuyor. Kapı kapı gezip kardeş arayıp bulunmuyor. Ama bazen kardeşimi merak etmiyor değilim ama aramıyorum. Yetimhaneye geldiğimde Selin yoktu.

-Selin nerede?

Derin bir sessizlik oldu. Tekrar bağırdım.

-Selin nerede?

İçlerinden biri gözleri dolu bir şekilde;

-Selin, Selin sen gittikten sonra çok kötü oldu.

-Nasıl yani? Ne demeye çalışıyorsun?

-Bodrumda bir kâğıt buldu Mehmet Bey'in bir katil olduğu hakkında yalan bir haber. Çok panik oldu. Sen de yetimhaneye tekrar dönmeyince...

-Uzatma! Ne oldu?

-Kalp krizi geçirdi durumu ağırmış...

O an dünya başıma yıkıldı. Hayatımda her zaman Selin yanımda olmuştu biz her şeyi beraber yapardık. İyi değildim, yere çöküp hıçkırarak ağlamaya başladım. Boşlukta gibi hissediyordum. Aklımda belki kurtulabilir diye umut ediyordum. O yoksa ben de burada olamazdım. O benim öz ablam gibiydi. Bir kız yanıma gelip;

-Ağlama! O iyileşecek. Dedi

Daha sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Karanlık Selin olmayan her yer benim için zifiri karanlıktı. Gözümü açtığımda kolumda serum vardı, bayılmıştım. Başımda endişeli bir hemşire kadın vardı. Gözlerindeki korku anlaşılıyordu. Derin bir o çekti ve başımı okşadı.

-Günaydın! Nasılsın bakalım?

Cevap veremedim ağzımı açıp konuşmak istiyordum. Ama yaşadığım acı buna izin vermiyordu. Boş boş bakıyordum tek düşündüğüm Selin'in nasıl olduğuydu. Kadın benden cevap alamayınca gülümsedi.

-Yorgun gibisin, biraz dinlen. Dedi.

Dinlensem bile ruhum yorgundu. Beni sadece Selin mutlu edebilirdi. Onu çok özlüyordum. Hemşire çıktıktan sonra içeri o kız geldi. (Selin'in durumunu söyleyen kız) Kendini suçlu hisseder bir hali vardı. Elleri titriyordu, alçak tedirgin bir sesle, "Girebilir miyim?" Diye sordu. Başımı olumlu anlamda salladım.

-Kendimi suçlu hissetmeli miyim?

Biraz sessizlik oldu ve tekrar konuşmaya başladı sesi titriyordu.

-Bu durumu söylemeyeceklerdi. Ben olmasam yetimhaneden ceza yetimhaneden ceza aldım. 2 aile gelince beni evlat edinmeyecek.

Bu az bir ceza gibi görünebilir ama bulunduğumuz bölgede herkesin çocuğu vardı. Herkes ayda yılda bir yetimhaneye gelirlerdi. Bu bir çocuk için çok ağır bir şeydir, ailesizlik. Gözleri dolup ağlamaya başladı.

-Özür dilerim, çok özür dilerim.

Sesi çok kısık çıkıyordu. Kanlanmış gözlerinden daha öncede ağladığı belli oluyordu. Başını öne eğerek.

-Senin böyle olacağını bilseydim asla söylemezdim ama senin bunu bilmeye hakkın var.

Zorla oturur bir pozisyon aldım ve kısık bir ses ile “Kendini suçlama.” Diyebildim. Odada kızın ağlama sesleri yankılanıyordu. Daha fazla dayanamayıp ona sarılıp ağlamaya başladım. Yarım saat ağladıktan sonra ayrıldık ve

-Sen şimdi git. Eğer bir şey olursa tekrar bana söylersin.

“Peki “dedi ve gitti. Kalkıp Selin’in yanına gitmek için hemşireye seslendim ama kimse duymadı. O an pencereye kanadı kırık bir kuş kondu. Aynı benim gibi. Sorun kanadında değil yüreğinde mutsuz ve yaşama sevincini yitirmiş. Selin olmadan aynı bu kuş gibiydim. İçeriye Mehmet Bey girdi.

-Ben! İyi misin? Senin için çok endişelendim.

-Senin yüzünden!

-Selin’e ne olduysa onun yüzünden eğer Selin’e bir şey olursa bu onun yüzündendir.

-Ne? Diye sordu anlamaz bir tavır ile

-Selin senin yüzünden bu halde çık odamdan.

-Ben...

Sözünü devam ettirmesine izin vermedim.

-Hemen odamdan çık!

Yavaş adımlar ile odadan ayrıldı. Kendimi boşlukta gibi hissediyordum. Yüreğimin yaşadığı acı yüzümden anlaşılıyordu. Gözyaşlarıma engel olamıyordum. Kapının yavaşça açılması ile gözyaşlarımı hızla sildim. Gelen hemşireydi.

-Serumun bitmiş onu çıkartmak için geldim.

Serumu kolumdan çıkardıktan sonra kapıyı açık bırakıp çıktı. Serum çıktığına göre Selin'in kaldığı odayı sorabilirim. Buradaki tek hastane burası olduğu için emindim. Yatağımdan yavaşça kalktım ve kapıya ilerledim. Kapıda doktorlar, hemşireler vardı. Mehmet Bey de oradaydı. Doktorlardan bir tanesi “Ben'e bunu söylemeyin fakat Selin vefat etti. Bunu ona söylerseniz durumu kötüye gider Yarın cenaze töreni olacak haberiniz olsun.”

BÜTÜN SÖYLEDİKLERİ AKLIMDAN ÇIKMIYOR

Duyduğum şeyler karşısında şoka girmiştım. Hayatımda en çok korktuğum şey başıma gelmişti. O an bittiğimi hissetmişim. Bazı insanlar ölmüştür ama toprakları eksiktir. Benim de şu an sadece toprağım eksikti. Yere çöküp hıçkırarak ağlamak geliyordu içimden ama duymamaları için yere çöküp sessizce ağlamaya başladım.

Ağlama seslerimi gizlemek için ağzımı elimle kapatıp sessizce ağlamaya başladım. Nefes almak için ağzımı açtığımda, nefesim kesildi. Nefes almakta bile zorlanırken yavaş adımlarla yatağıma doğru gittim. Sırt üstü yatağa yatıp sessizce ağlamaya devam ettim. Yaklaşık bir saat sonra tekrar o kız geldi. Bana bu haberi vereceğini bildiğim için gelişini aldırış etmedim.

-Sana söylemem gereken bir şey var.

-Biliyorum.

“Ne?” der gibi bir yüz ifadesi takındı.

-Selin'in vefat ettiğini biliyorum.

Gözleri doldu. Bunu nereden öğrendiğimi merak etmiş olacak ki sordu;

-Nereden öğrendin bunu?

Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş olan gözlerime aynadan bakarak, güldüm -acının verdiği gülüş ile- ve şöyle dedim;

-Doktorlar konuşurken duymuştum. Bu gerçeği benden sonsuza kadar saklayacaklarını düşünüyordlardı.

-İyi misin peki?

Tekrar ağlayarak hıçkırıklara boğularak, zorla “Sence?” diyebildim. Selin'in benim için yeri çok ayrıydı. Bir arkadaştan fazlasıydı, kardeşim gibiydi. Bana yapılan

bütün zorbalıklara karşı beni savunurdu. Yemek alamadığım zaman benim için yemek getirirdi. Herkese karşı beni savunurdu, o şahane biriydi. Birden içeri Mehmet Bey'in içeri girmesiyle gözyaşlarımızı silip, ona döndük.

-Çıkış işlemlerini yaptım. Hadi gidelim dedi.

Bu adam benim gözümde bir katildi. Ondan nefret ediyordum. Çıkış işlemleri bittikten sonra eve gitmek için arabaya bindim. Tekrar bu eve geri döneceğim için çok mutsuzdum. Bu evde bir saniye bile durmak bana zor geliyordu. Bu evden kaçıp gitmem gerekiyordu, ya da... Onu tek affetme şartımın yurtdışına gitmek olduğunu söylerim. Onlar havalimanındayken de bir yere gideceğim deyip kaçarım. Evet buldum!

-Neyi buldun? , diye sordu korumalardan bir tanesi. "Hiçbir şey." diyerek geçiştirdim.

Eve vardığımızda odaya geçtim. Yapacağım plan için o kızla da görüşmem gerekiyordu. Kızın kolunda "İnci" yazıyordu. Sanırım ismi İnci'ydi. Ona ulaşmam gerekiyordu. Birden Mehmet Bey çantasından bir kutu çıkartıp bana uzattı: "Al bakalım, sevecek misin? "Bir şey

demedem aldım. Kutuyu açtığımda telefon çıkmıştı, hem de son model.

-Bir katilden hediye almak nasıl bir duygu bilir misin?

Derin bir sessizlik oldu. “Bu hediyeyi istemiyorum. Bir katilden hediye hiç almadım.”

-Ben bir katil değilim.

-Selin senin yüzünden öldü.

Tekrar derin bir sessizlik ve tekrar ağlamaya başladım. Selin için öldü demek bana çok zor geliyordu. Arabadan inip eve geldiğimizde odama gidip yatağa yatarak ağlamaya başladım. Yaklaşık yarım saat sonra kapı çaldı, yavaşça açtı ve “Girebilir miyim? “dedi. Başımı salladım.

-Küçük Hanım lütfen böyle yapmayın. Cici babanız sizi çok seviyor. Onu affedin.

Planı uygulamanın zamanıydı.

-Eğer yurtdışına tatile gidersek onu affederim.

-Valizlerinizi hazırlayın!

SLOW HAVALİMANI

Sabah valizlerimi hazırlamaya başladım. Korumalardan biri ile konuşmak için bir korumanın yanına gidecekken biri kolumdan tuttu:

-Küçük Hanım konuşmamız gerek.

Evet buyur, dedim korkmuş bir ses tonu ile:

- Üzgünüm tatil iptal.

Tatil iptal değil, benim hayatım iptaldi. Üzölmüşüm tabii ki ama belli etmeden “Sorun değil” dedim. Odama döndüğümde çalışma masasının üstünde o telefon vardı. Hızlı ama küçük adımlarla ilerledim. Belki bu benim işime yarayabilirdi. Kişiler kısmına baktım. Tek bir numara vardı ve kayıtlı değildi. Mehmet Bey'in çıkmamasını umarak aradım:

-Alo.

Sorgulayıcı ve titrek bir sesle; “Alo buyurun kimsiniz?”

Evet bu o kızdı, İnci.

-Ben Ceren. Sen kolunda İnci yazan kız mısın?

-Evet. Benim.

-Acil buraya gel. Konuşmamız gerek.

“Tamam” deyip kapattık. On dakika kadar sonra, odamın kapısı çaldı. Gelen İnci'ydi.

-Ne oldu? Neden beni çağırдын?

-Planımı sana anlatmak için.

Anlamaz gözlerle bana bakıyordu. Planı anlattığım zaman diken üstünde gibiydi, yerinde durmuyordu. Eli ayağı

titriyordu, ben de buna anlam veremiyordum, sonunda dayanamayıp sordum;

-Hey! Sakin ol. Sana ne oldu?

-Ne bir şey olduğu yok. Ama bu plan biraz yaş.

-Neden ki? Çok düşündüm oysaki.

-Gitsen bile para lazım. Nerede kalacaksın?

-Sokakta kalacağım ve bir iş bulurum.

Hala tedirgindi. Korktuğu gözlerinden anlaşılıyordu. Neden korkuyordu ki?

-Bak havaalanından kaçtıktan sonra seninle albüm satan dükkânın karşısındaki tren garında buluşalım. Aradan da şehir dışına giden herhangi bir trenden bilet alırsın.

-Bunu neden yapacağız peki?

-Mutlu bir yaşam için.

Bu onu pek ikna etmişe benzemiyordu açıkçası. Hala tedirgindi, kapının çalmasıyla ikimiz de aynı anda titrettik. “Gelin” diye bağırmanın ardından, aşçılardan bir tanesi elinde kurabiyeler ile geldi. Masaya kurabiyeleri bırakıp çıktı.

-Bana hala bu plan mantıklı gelmiyor.

-Sessiz ol!

Çok fazla aksiyon filmi izlediğim için bazı şeyleri tahmin etmek zor değildi. Bu evdekilerin garip olduğunu gayet iyi biliyordum. Hızla kapıya ilerledim. Sert bir şekilde kapıyı açınca aşçı kadın ile iki koruma ile kapıyı dinlerken yakaladım. Duvarlar çok inceydi. Sesler rahat duyuluyordu. Kapıdan sesler gelince doğal olarak şüphelenmiştim, ben kapıyı açınca hepsi far görmüş tavşan gibi gözlerini açıp doğruldular.

-Kapı dinlemek çok kaba bir davranış.

Hepsi utanmış bir şekilde oradan ayrıldılar. Bu tip olaylara alışkınmışız gibi plan üzerindeki tartışmamıza devam ettik. Aradan yarım saat sonra, İnci korkulu bir ses tonu ile;

-Artık gitsem iyi olacak. Planı iptal et lütfen. Dedi

Pek de aldırış etmemiştim. Eğer kaçmayı becerirsem gerçek ailemi bulup onlarla yaşardım ama artık ailemde her zaman bir eksik olacaktı. Selin 'siz hayat, benim için çok kötü bir hayat olacaktı. İnci'yi uğurladıktan sonra Mehmet Bey'in yanına gittim. Bu iş artık fazla uzadı Selin'in cenazesine bile gidemedim. Ona son bir kez elveda deyip göremedim. Her şey o adam yüzünden her şey... İnsanların onu sevmediğini ortadaydı. Oturma

odasına gittim. Mehmet Bey koltukta kitap okuyordu.

Beni ateşlere atıp kendisi keyif yapıyordu.

-Tatil işi ne oldu? diye sert bir dille sordum.

-Bu hafta sonu Tokyo’da bir hafta tatil.

Hafta sonuna daha çok vardı. Her şekilde plan işlemiyordu. Hafta sonunu beklemekten başka çarem yoktu.

27/11/2021 – TOKYO SEYEHATİ –

Her şey hazırды. Ama bir türlü kolyemi bulamıyordum. En son girdiğim gizemli odada düşürmüş olabilir miydim? Diye düşündüm. Kimse yokken tekrar gizemli odaya girdim. Her tarafı aradım. Kolyem hiçbir yerde yoktu. Üst kata çıktım kolyeyi orada aramak için. Bir yandan da kafama takılan şu fotoğraflara tekrar göz attım. Bir fotoğrafın arkasında “05/11/2011 “yazıyordu, bu benim doğum tarihimdi. Bu nasıl olur? Ya gerçekten bu fotoğraftaki kız bensem? Kutuyu ve fotoğrafları aldım, odadan çıktım ve valizime koydum. Bir koruma yanıma gelip;

-Küçük Hanım gitme vakti.

Ama gidemezdim. Bu fotoğrafların gizemini çözmem gerekiyor. Ama bunu da çok bekledim.

-Telefonunu kullanabilir miyim? Benimki nerede bilmiyorum.

-Tabii buyurun.

Teşekkür eder gibi göz kırptım ve İnci'yi aradım.

-Tokyo'ya gidiyoruz yerindesin değil mi?

-Bunu yapmamız doğru değil.

-Sorumun cevabını alamadım.

-Evet yerimdeyim.

-Çok iyi. Seni tekrar ararım belki.

Telefonu kapatıp korumaya döndüm ve

-Hadi gidelim dedim.

Yaklaşık yarım saatlik yolculuktan sonra havalimanına gelmiştik.

-Ben lavaboya gidiyorum.

-Valizinle mi?

- Evet, bir sorun mu var?

- Yok canım sordum sadece.

Valizimle havalimanı çıkışına doğru gittim. Benimle gelen korumalara sert bir dii ile

- Gelmenize gerek yok! Dedim.

Onlar gittikten sonra hızla koşmaya başladım. Kocaman havalimanında kaybolmayıp çıkışı bulmam gerekiyordu. İnci beni çıkışın orada bekliyordu. Koşarak yanına gittim.

-Hadi gidelim biri bizi görmeden.

-Konuşmamız gerek.

-Önce buradan gidelim hadi.

Kolunu tuttum ve havaalanından hızla çıktık. Albüm satan dükkânın karşısındaki tren garına geldiğimizde İnci'nin elindeki biletleri vermesini istedim. Ağlamaya başladı.

-Özür dilerim.

-İnci ne oluyor? Neden ağlıyorsun?

-Ben sana yalan söyledim.

-Ne konuda? İnan sorun değil...

Sözümü yarıda kesip söze atladı.

-Selin konusunda. Aslında Selin, Mehmet Bey yüzünden ölmedi. Gizli Bir Kalp rahatsızlığı vardı sana söylemek istemezdi. Duruma ağırdı, bu yüzden öldü.

şu hayatta her şeyin aslını sorgulamak ve önüne gelene güvenmemek gerekiyor. Tren garında herkesin ortasında ağlayarak bana bunları anlatırken, şu an tek düşündüğüm

Mehmet Bey ve korumalara söylediklerim. Tokyo uçağı 11.30 gibi kalkıyordu. Sadece 5 dakikam vardı.

-Sana söyleyecek tek bir kelimem bile yok! Havalimanına geri dönüyorum peşinden gelme.

En beklemediğim kişi tarafından sırtıma bir bıçak yemiştim. Havalimanına koşmaya başladım ağlayarak. Ağır valizimle havalimanına doğru koşuyordum. Yetişememiştim. Tokyo uçağı kalkarken ağlayarak bir banka oturdum bensiz gitmeyeceklerini biliyordum ama onların gözünde “bizi sevmiyor ve bizden kaçmak için bir yalan uydurdu” demelerini istemiyordum. Kafamı kaldırıp etrafa baktığımda Mehmet Bey ve korumalarının üzgün bir şekilde oturup beni beklediklerini gördüm. Oraya doğru koşmaya başladım. Ağlamaklı bir sesle Mehmet Bey;

-Beni sevmediğini biliyoruz ama neden kaçtın? Bunu anlamıyorum.

-Senin bir katil olduğunu düşündüm. Selin'in bana anlatmadığı şeyler varmış. Bütün olayları yanlış anladım. Ailenizde hala bana yer var mı?

-Her zaman.

Sarıldığımızda sanki hayatımda ilk defa evimde gibi hissettim. Uzaklara kaçıp mutluluğu uzaklarda aramak yerine hemen yanı başımdaki bu aile sayesinde mutluluğu bulmuştum.

Nida Karayığit
Yunus Emre Ortaokulu 6 / D

DÜRÜSTLÜK

Seda 6. sınıfa gidiyordu. Derslerine pek çalışmayan bir öğrenciydi. Sınav zamanı gelip çattı. Seda sınava hiçbir şekilde çalışmamıştı. Daha sonra akşam odasında bir kopya hazırlığı yaptı. Aklındaki düşünce ise kopya çekip çok iyi bir not almaktı. O artık bunu alışkanlık haline getirmişti. Kafasında bu düşünceler varken uyuyakalmıştı. Ertesi günün sabahı okula gitti. Öğretmen elinde yazılı kâğıdı ile sınıfa geldi. Seda, hazırladığı bu kopyaya çok güveniyordu. Seda yazılı kâğıdına yazacak şey bulamadı. Çünkü öğretmeni defalarca söylemesine rağmen Seda yine de dersi dinlemeyip, boş işlerle uğraşmıştı. Bu durumda Seda gece hazırladığı kopya kâğıdı ile yazılı kâğıdını doldurdu. Zil çaldı ve sınav süresi bitti. Öğretmenleri kâğıtları toplayarak sınıftan ayrıldı. Seda kopya çektiğini hiç kimseye anlatmamıştı. Üç gün sonra sınavlar okundu. Seda beklediğinden yüksek bir not almıştı. Ancak kopya çektiğini belli etmiyordu. Hatta sınıfın birincisi Eren'den bile yüksek not almıştı. Bu durum birkaç gün sonra Seda'yı rahatsız etmeye başladı. Çünkü işin içinde haksızlık vardı. Seda okulun ertesi günü öğretmenin

yanına gidip bu konuyu dürüst bir şekilde anlattı. Öğretmeni Seda'yı dürüst davrandığı için takdir etti ve Seda'yı tekrar bir yazılı yaptı. Seda'nın bu konuyu gidip öğretmenine anlatması çok güzel bir şeydi. Seda dürüst davranarak üzerindeki vicdan azabının kalkmasını sağladı. Sonuç olarak dürüst olmak çok güzel bir erdemdir.

Sıla Saydamlı

Yunus Emre Ortaokulu 6 / G

İZMİR
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

geleceğin yazarları
İZMİR MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

“Küçük Eller Güçlü Kalemler”